

CONMUTATUSS

T. R. SAMUEL

T. R. Samuel

CONMUTATUS

I. STARÉ TAJOMSTVÁ

V obyčajné ráno stojím v skoro cudzom dome, a skladám jednu krabicu na druhú. V hlave si opakujem stále to isté. Prečo som nešiel na obhliadku domu ktorý som kúpil a spoliehal som sa len na pár fotiek. Myslím že zaplatiť a potom sa ísť pozrieť na to čo kupujem je chyba, ale spontánne rozhodnutie býva občas najlepšie.

Ked' som konečne položil poslednú krabicu, a zapálil som si poslednú cigaretu čo ostala v krabičke, niekto zazvonil a počas toho dosť silne zabúchal na dvere.

„Moment!“ zakričal som, a išiel som smerom ku dverám.

Nebol som si istý kto to je ale pre prípad že by išlo o susedov schoval som cigaretu do starej vázy ktorá bola na stolíku ešte od bývalého majiteľa.

Aj keď som vedel že na tom nezáleží, chcel som zanechať dobrý prvý dojem.

Ked' som otvoril dvere, stál tam postarší pár, a za nimi sa očividne schovával niekto tretí.

„Dobrý deň, my bývame o dva domy ďalej. Na tejto ulici je dosť prázdnych domov tak sme radi že sa sem prisťahoval niekto ďalší.“ povedal postarší muž.

Keďže som tu bol asi tridsať minút, a chcel som si odpočinúť od ťahania krabíc, nevedel som čo im mám povedať aby to nevyznelo tak že chcem aby odišli. Keďže vyzerali celkom slušne tak som sa snažil byť milý, ale aj tak nenápadne som sa snažil dávať najavo to, že som zaneprázdnený.

„Zdravím... nevedel som že tu je tak prázdno. Je to tu lacné a je tu pekne. Tak prečo?“ odpovedal som im, a zároveň som sa snažil predstierať záujem.

„Predtým tu bolo plno, ale všetci odišli. Ten čo býval tam kde teraz vy sa odsťahoval ako posledný.“ tento krát sa ozvala postaršia žena.

Počas rozhovoru som sa pozeral na tú tretiu osobu ktorá sa skrývala za ňou. Nebolo ju skoro vôbec vidieť, ale nechcel som ju oslovovať aby to nevyzeralo divne. Vtedy som si uvedomil že znovu neviem čo povedať, tak som povedal prvú vec ktorá ma napadla.

„Prečo ste teda ostali vy?“

„No my už ostaneme až do konca.“ povedal muž, a obaja sa začali smiať.

Iba tá osoba vzadu je stále ticho, a miestami to vyzeralo, ako keby medzi nich nepatrila. Po chvíľke otravného smiechu dodal muž.

„My už ideme, a keby ste niečo potreboval tak nám dajte vedieť.“

Potom sa otočili, a aj keď boli starý, počas toho ako odchádzali, ich chôdza bola dosť čulá. Tento krát tá tretia osoba stála pred nimi tak som ju zase nevidel. Zatvoril som dvere, a rýchlo som sa presunul k oknu na chodbe. Výhľad bol dosť zlý ale videl som že tá tretia osoba je žena, a vyzerala dosť dobre, hlavne na to že tu bola z skoro osemdesiat ročným párom. Vek som typoval okolo

dvadsiatky, a postavu mala takú, že keby som si nespomenul na horiacu cigaretu vo váze tak by som sa pozeral ešte dlhšie.

Vbehol som do obývacieho pokoja, a zdvihol som vázu aby som z nej mohol vytiahnuť to čo ostalo z cigarety. Hneď ako som ju zdvihol uvidel som že nemá dno, a cigareta celú dobu horela na stole. Ten stôl bol krémovej farby, takže spálená časť bola dosť viditeľná.

Rozhodol som sa ten stôl nevyhadzovať, ale nachystať na pretretie. Keď že bol malý išiel ľahko odniesť do sklepa, a vďaka širokému schodisku išlo to úplne bez problémov.

Sklep v tom dome bol väčší ako som si myslel, ale menší než ako vyzeral na fotografii. Uprostred prvej miestnosti bol iba veľký stĺp, ktorý tam nesesed, a očividne bol dostavaný celkom nedávno. Stôl som položil k stene, a išiel som si ho prezrieť. Bol asi meter dlhý a jeden a pol široký. Na jednej strane bola omietka úplne popraskaná, a cez malé miesta kde bola opadnutá, bolo vidieť na tehly. Vyzeralo to tak ako keby tam boli kedysi dvere. Chvíľu som sa čudoval nad tým že ten stĺp tam vôbec nesesed, ale mal som dôležitejšie veci na práci, a to bol odpočinok.

Vrátil som sa do obývacieho pokoja tak rýchlo ako to išlo, a pripravil som sa ľahnúť si na gauč. Keďže boli všade krabice, a aj nábytok bol rozložený celkom náhodne, takže som nemal moc na výber. Posledný krát som sa pozrel na hodiny aby som vedel koľko som odpočíval hneď ako vstanem.

„Bud' tu ako doma.“ povedal som si pre seba, a užíval som si ozvenu poloprázdneho domu.

Zatvoril som oči, a netrvalo dlho než som zaspal, aj keď som plánoval iba si odpočinúť.

Zo spánku ma zobudilo hlasité buchnutie, vyskočil som na nohy, a zmätene som sa rozhlíadal po dome.

Rýchlo som sa pozrel na hodiny. Tie ukazovali 2 ráno, takže som spal asi deväť možno desať hodín. Po väčšinou nespím ani päť, takže som bol v šoku.

V tom sa to buchnutie ozvalo znovu a tento krát ešte hlasitejšie. Vyskočil som z gauča a snažil som sa zistiť odkiaľ ten zvuk pochádza. Búchanie sa ale neozvalo.

Nevedel som či to čo som počul, nie je iba niečo o čom mi nepovedal maklér tak som si nebol istý či mám byť nervózny alebo nie.

Vtedy sa to buchnutie ozvalo ešte raz, a k tomu ešte hlasnejšie.

„ČO SA DEJE?..“ zakričal som, a začal som panikáriť.

Posledné dva dni boli dosť vyčerpávajúce tak som si chvíľu myslel že ide iba o predstavu, ale tri buchnutia už halucinácia byť nemôže. Vyšiel som zadným vchodom na dvor aby som zistil či zvuk nepochádza odtiaľ.

Všade bolo ticho a tma.

Svietilo sa iba v okne jedného domu ktorý bol vidieť skrz vedľajšiu záhradu. Uvidel som ako sa tam niečo pohlo, a tak som sa rozhodol ísť si dovnútra pre d'alekohľad.

Už som na to búchanie ani nemyslel, a otváral som jednu krabicu za druhou. Ich obsah som vyhadzoval na zem, a asi v šiestej krabici ktorú som do prázdna vyhádzať, bolo niečo čo mi pripomenulo obal na d'alekohľad.

„Tu sa ten hajzel schovával.“ zaradoval som sa z toho že som ho našiel.

Vybehol som späť na záhradu, a začal som sa pozerat' cez d'alekohľad do okna kde sa svietilo. V hlave som si opakoval iba to či to čo robím je vôbec legálne, ale to skôr kvôli svedomiu.

„Dobre, budem sa pozerat' tak dve minúty a keď nič neuvidím tak to vzdám.“ sľuboval som si.

Bola to tá mladá žena ktorá bola dnes pred domom, videl som ako niečo hľadá v skrini, a počas toho odbieha do ďalšej miestnosti.

„Od kedy prišli do módy krátke účese?“ skomentoval som to čo som videl, aby som sa prestal cítiť trápne.

Po chvíli som si bol istý že sa pozerám o moc dlhšie ako dve minúty. Keď som sa rozhodoval či nebude lepšie prestať zo sledovaním pokiaľ ma nikto nevidí, tak sa v miestnosti zhaslo svetlo.

Sklamane som išiel späť do domu, a hľadal som krabičku cigariet aby som si mohol zapáliť.

„Problém... predtým som mal poslednú.“ povedal som si zase sám pre seba.

V tom som si znovu spomenul na tie buchnutia. Boli hlasité takže odniekiaľ vychádzať museli, a pochyboval som že to spravil niekto z okolia, pretože to tu bolo skoro prázdne a navyše bola noc.

Lenže iná možnosť tu nebola.

Rozhodol som sa ísť si na chvíľu ľahnúť, a pokúsiť sa vyspať až do svitania, lebo v noci sa mi nikdy nechcelo nič robiť. Takže vybaľovať krabice, alebo plánovať rozloženie nábytku by nemalo zmysel.

Ľahol som si znovu na gauč ktorý bol uprostred miestnosti položený tak, ako ho tu nechali sťahováci.

Zatvoril som oči, a snažil som sa sám seba presvedčiť že to buchnutie má racionálne vysvetlenie. Na druhú stranu to môže

znamenat' že je v dome zlodej, to by bolo racionálne, ale znepokojivé vysvetlenie.

Premýšľanie ma pomaly uspalo.

Po pár hodinách som sa znovu zobudil, a snažil som si prebrať myšlienky zo včerajška.

Bolo to divné ráno pretože som bol prespaný, a trochu ma bolela hlava. Slnko svietilo do miestnosti kde bol neporiadok z toho, ako som vyhadzoval veci z krabíc keď som hľadal d'alekohľad, a cítil som sa dosť nepríjemne.

Pomaly som išiel do kuchyne kde som mal krabicu z liekmi, a prehrabal som ju aby som našiel tie proti bolesti.

„Ja som sa včera ani neprezliekol?“ čudoval som sa a počas toho som prehrabával lieky.

V tom som zase počul hlasité buchnutie. Tento krát som ho počul dosť jasne, a vedel som že to išlo zo spodku domu takže zdroj musel byť v sklepe.

No namiesto toho aby som išiel rovno tam, rozhodol som sa ísť do garáže, a zobrať niečo čo by mi pomohlo sa ubrániť. Jediná vec čo sa hodilo ako provizorná sebaobrana bolo búracie kladivo, tak som ho vzal, a šiel som do sklepa.

Počas toho čo som pomaličky schádzal schody rozhliadal som sa, a dúfal že na nič nenarazím.

Keď som zostúpil zapol som svetlo, a uvidel som že prasklina na stĺpe je väčšia než bola deň predtým.

„Je tu niekto?..“ zakričal som, a kladivo som nachystal do útočnej pozície.

Všade bolo ticho. Keď som si všimol že nikde nikto nie je, rozhodol som sa ísť späť hore. Necítil som sa dosť odvážne preskúmať ostatné miestnosti v sklepe, a navyše som vedel že tie ďalšie dvere boli zatknuté, takže som mal istotu že tam nikto nebude.

Keď som položil nohu na prvý schod, zase ozvalo hlasité buchnutie, a tento krát som vedel že to vychádza zo stĺpa.

Začal som si ho zase prezerat'.

Kladivo som oprel o stenu, a po kúskoch som prstom odlamoval omietku na mieste kde bola prasknutá.

Po pár minútach bol kus omietky preč, a na tehlách ktoré boli očividne iné než tie ktoré boli po krajoch boli vyškrapané čudné znaky. Na tých pár tehlách ktoré boli iné, bolo znakov o niečo menej, a väčšina zle viditeľná.

Keď som si prezeral znaky, a snažil sa pochopiť čo znamenajú, zase sa ozval silný náraz z vnútra stĺpu, až mi prach vletel do očí.

Bol som vylakaný zo silnej rany, ale bol som dosť zvedavý, tak som vzal do ruky kladivo. Napriahol som sa a udel som celou silou do steny stĺpu.

Obvykle po takého nárazu sa tehly aspoň pohnú, ale v tomto prípade som odštipol iba časť jedného znaku, inak nič.

Čakal som ďalšie buchnutie, ale bolo úplné ticho. V tom sa z vrchu ozvalo tiché zvonenie.

Kladivo som nechal opreté o stenu, a išiel som rýchlo otvoriť dvere. Chcel som zistiť čo sa deje, tak som dúfal že rozhovor u dverí bude rýchly. Počas toho ako som išiel ku dverám som premýšľal či mám pokračovať v demolácii toho stĺpu, ale bolo vlastne jedno ako by som sa rozhodol. Proste som vedel že musím zistiť čo tam vydáva tie zvuky.

II. MIESTO KAM NEPATRÍŠ

Otvoril som dvere, stáli tam dvaja muži z dlhšími vlasmi, oblečení v čiernych kabátoch. Vyzerali ako 25 ročný členovia rockovej kapely z ich výrazoch v tvári bolo jasné že budú mať chovanie ako arogantný chlapi ktorý zabudli vyrásť z puberty. Takže na prvý pohľad mi boli sympatický.

Než som sa stihol spýtať kto sú, ten čo bol blíž k dverám sa usmial a povedal. „Majitel’?“

„Áno majitel’, a čo potrebujete?“ odpovedal som celkom posmešne ako keby som sa snažil ukázať že nie sú jediný čo vedia vyzerat’ drsne.

„Sme tu lebo máme problém.. ide o bývalého majitel’a a ...“ v tom sa pozrel na toho druhého, usmial sa ešte viacej a dodal. „a.. jeho podnájomníka.“

„Ani neviem kto tu býval, nepoznám ho, a podnájomník... toho nepoznám tiež.“

„Môžeme ísť ďalej? Preberieme to.“

„No, mne to je vlastne jedno. Pod’te ďalej.“ pretože zvedavosť bola silnejšia, pozval som ich dnu, a navigoval ich do kuchyne.

Rozhodol som sa pre kuchyňu pretože tam bolo menej vecí, a nechcel som aby videli vyhadzané veci na zemi ktoré po včerašej noci boli všade v obývacom pokoji.

„Položím Vám dve otázky. Nemáte jednu cigaretu, a prečo chcete so mnou prebrať nájomníka bývalého majiteľa?“ povedal som im po ceste do kuchyne.

„áno, mám... moment.“ ozval sa ten čo do vtedy mlčal.

Podal mi jednu cigaretu a keď som si chystal zapáliť tak mi sfúkol oheň zo zapalovača a začal sa smiať. V tom ten druhý čo vyzeral ako jeho šéf, pretože vyzeral viac sebavedomý, vytiahol z kapse zapalovač a zapálil ju.

„No ide o to, máme problém.. kedysi tu býval istý človek, úprimne nie veľmi priateľský... k nám. No a ten tu... čiste náhodne... možno, zamuroval jedného z nás v sklepe do steny.“ povedal úplne vážne a z kľudným hlasom ako keby sa mu to dialo každý deň.

„To sa stáva.“ odsekol som, a snažil som sa tváriť že o nič nejde.

Predpokladal som že si robí srandu, alebo je to len nejaké metafora. Radšej som moc nepremýšľal nad tým o čom hovoril, a o tom že to znie hrozne, skôr som stále chcel vedieť čo mi chce.

„No, stáva sa. Teda nám často.“ a začal sa smiať.

Potom sa chvíľu pozeral na jeho spoločníka a prikyvoval hlavou.

Obaja vyzerali že sa na tom čo hovoria zabávajú, ale potom zvážnel a dodal.

„Teraz vážne, ten čo tu býval bol lovec takých ako som ja, alebo on.“ a ukázal prstom sa toho ďalšieho.

„Dobre, mám dve možnosti. Prvá je spýtať sa na to aké drogy beriete a či vám ešte ostalo, alebo uveriť a brať to čo hovoríte vážne.“ povedal som z úsmevom na tvári, aby to neznelo že sa im

vysmievam, ale pomaly som začal pochybovať o tom že chcu prebrať niečo vážne.

„Chápem... viem ako to znie. Ale, ako inak by som vedel že pravdepodobne počujete búchanie, možno tlmené kričanie, a podobne.“

Vtedy mi zmizol úsmev z tváre.

Od začiatku čo boli vo vnútri, mal som divný pocit. Ako keby som bol neporaziteľný, a nič ma nemôže zastaviť. Preto som sa rozhodol ich nevyhadzovať, mal som totiž pocit že to je všetko v poriadku. Po chvíli mlčania som sa konečne odhodlal povedať to, čo mi vrátilo hlavou.

„Kto ste?“

Ten o kom som mal tušenie že je šéf, sklonil hlavu. Zhlboka sa nadýchol a pozrel sa na mňa.

„Na nás sa zakladajú mýty. Konkrétne tie časte o diabloch a démonoch. My sme pôvod tej predstavy, aj keď veľmi upravený a nepravdivý.“ povedal to bez mrknutia či pohnutia očí, a ten druhý sa pozeral tak isto.

„Tak dobre, Vy dvaja ste démoni?“ povedal som, ale len ťažko som to mohol brať vážne, keď už iba to ako to znelo spôsobovalo to že som nebral vážne už ani seba.

„Nie, a áno. To preberieme potom, teraz musím vyslobodiť niekoho dôležitého.“ po každe keď niečo povedal sa začal tváriť vážne, ale keď dohovoriť začal sa usmievať.

Vyzeral trochu zákerne, ale preto dosť dôveryhodne. Nechcel som ho zdržovať, tak som ukázal prstom smerom na vchod do sklepa, a povedal som.

„No je asi v sklepe, teda... odtiaľ išiel ten hluk.“

„Ja viem že je v sklepe, vždy nás nechávajú tam.“ zase vyzeral ako keby išlo o úplne normálnu vec.

Keď zbehol schody, začal sa rozhliadať. Vyzeral že niečo hľadá, ale hneď ako uvidel kladivo a popadanú omietku, zakrútil hlavou.

„Takže zvedavosť bola silnejšia než zdravý rozum.“ povedal potichu tak ako keby si to to hovoril sám pre seba.

„Chcel som vedieť čo spôsobuje ten hluk... tak zdravý rozum vyhral.“ úmyselne som to povedal takým istým spôsobom ako on.

„Aspoň že nie som sám čo sa rozpráva sám zo sebou.“ dodal.

V tom vzal kladivo oprel si ho o rameno, otočil sa a pozrel sa na mňa stále z úsmevom na tvári.

„pokiaľ neodstrániš tie symbole nerozbiješ tú stenu, a aj keby, on by sa von nedostal.“.

Bolo mi jedno že mi začal tykať, skôr či neskôr by som s tým začal aj ja. Viacej ma znepokojovalo to že mám údajne v sklepe zamurovaného niekoho kto patrí medzi údajných diablov či démonov ktorý momentálne stoja v jednej miestnosti so mnou.

Nevedel som prečo, ale jemu som celkom veril. Choval sa ako keby vedel čo robí, a myslím si že keby išlo o vtip, dávno by to presiahlo hranicu zábavy.

chvíľu obchádzal stĺp dookola, potom sa zastavil, a dotkol sa nejakého miesta. To sa opakovalo asi päť minút, a potom sa zatváril ako keby niečo hľadal.

V tom sa napriahol, a udrel do steny.

Omietka sa rozletela všade po miestnosti. Cez prach nebolo vidieť vôbec nič, dokonca sa zdalo že z prachom je tam aj trochu dymu.

„To by sme mali.“ ozvalo sa z rozvíreného prachu.

Keď konečne ustal, uvidel som že stĺp je neporušený ale celá omietka bola preč. Na celom stĺpe bolo vidieť veľa znakov, niekde dva a niekde dokonca aj päť. Vôbec som nechápal význam tých symbolov, nebolo to písmo, označenie, nikdy som nič také nevidel.

Ten chlap znovu začal obchádzať stĺp, a potom sa pozrel na mňa. Usmial sa ako keby bol hrdý na to čo spravil, a potom znovu začal prehliadať znaky na stĺpe.

„Čo teraz?“ spýtal som sa.

„Musíme sa zbaviť tých symbolov, ale postupne. Jeden ako vidím je odstránený, takže všetky ktoré vyzerajú tak isto odstránime, nežne, a citlivo. Takže, máš ešte dve kladivá?“.

Bez zbytočných komentárov som sa išiel pozrieť do garáže či tam nie je ešte niečo čo by mohlo pomôcť. Našiel som tam len malé kladivo a sekeru. Ostatné náradie bolo ešte v krabiciach, a tieto veci boli jediné ktoré tu ostali po bývalom majiteľovi.

Rýchlo som sa vrátil za nimi, a uvidel som že už je pár symbolov odstránených. Jeden z nich bol opretý o stenu a pozeral sa na zem ako keby sa nič zaujímavé nedialo, a ten ktorý vyzeral ako šéf, obchádzal stĺp dokola, a vždy keď sa zastavil, udl kladivom do miesta kde bol symbol ktorý chcel odstrániť.

„Já mám sekeru, ty si zober kladivo.“ a podal som tomu opretému kladivo.

„Kladivo?.. Kladivko!“ povedal, a obaja sa pozreli na mňa a začali sa znova smiať.

„Tento symbol čo vyzerá ako preškrtnuté X. ...Rozbi ho.“ ozval sa ten čo bol teoreticky šéf.

chvíľu sme rozbíjali symbole, a keď už ďalšie neboli povedal aby sme sa snažili rozbiť iný. Keď sa našiel aj ten, rozbíjali sme ďalšie a ďalšie. Takto to pokračovalo tak dlho pokiaľ na stene neostal iba jeden jediný symbol.

„Dáme si prestávku.“ povedal šéf a začal sa ešte zákernejšie usmievať, a pozerat' sa na stĺp.

V tom sa ozvalo hlasité buchnutie.

„Provokácia, čistá forma umenia.“ dodal, a rozbil aj ten posledný symbol.

„Teraz budeme robiť čo?“ spýtal som sa.

On iba pokrčil ramenami a ukázal prstom na východ zo sklepa. Nechápal som o čo ide tak som vyšiel von, a oni so mnou.

Keď sme boli v kuchyni, šéf sa začala rozcvičoval, až do vtedy pokiaľ mu nepuklo v chrbte. Potom sa zhlboka nadýchol, a ukázal prstom na mňa.

„Tak, teraz treba vymyslieť taktiku. Je dosť možné že ten lovec tam nechal nejakú pascu, napríklad že ten stĺp drží celý strop a keď ho rozbijeme tak nás to zasype.“

„Dobre, rád by som si ešte zapálil, a potom by si mi mohol, stručne, povedať o čo ide.“ hneď ako som to dopovedal ten druhý mi dal cigaretu, a zapálil mi ju.

„Stručne? Ty máš veľmi skreslenú predstavu že sa to dá vysvetliť tak jednoducho. Ale dobre.“ a išiel si sadnúť na stoličku.

Znovu sa usmial na jeho spoločníka, a dodal.

„Takže, každá vec čo sa spojuje z mytológiou existuje. Iba v inej forme. Diabli, démoni, všetky formy strašidiel, a proste všetko čo znázorňuje to zlé, aj keď naozaj zlé nie je, to sme my. Anjeli, víly, a

podobné nezmysle, sú oni, no.. tí ostatný. Všetko je založené na nás, a fakt je taký že všetko je úplná blbosť. Aj keď založená na realite. Tieto dve strany proti sebe bojujú. Vy to nazývate dobro a zlo, ale naozaj ide o to že ani dobro a ani zlo tam rolu nehraje. Jedna strana sa snaží ľudí získať cez duševnú útechu a my sa snažíme ľudí získať cez fyzické potešenie. Lenže duchovné šťastie sa odráža na tele, a fyzické potešenie sa odráža duševne, tak je dosť o tom istom. Máme pravidlá, a tie sa dodržia. Problém je v tom že na ich strane sú Lovci. V histórii to boli lovci upírov, lovci démonov, a podobne. Ale naozaj išlo o to že iba zopár z nich malo naozaj pár trikov ako nás zabiť. Aj keď prevažovali tie ktoré boli skôr smiešne. V skratke, nikde v 18. storočí sa to zjednotilo a oni sa doslova spojili z tou druhou stranou.“ keď skončil, mykol ramenami tak, ako keby o nič nešlo.

Bol som prekvapený, ale z nejakého dôvodu som mu veril aj keď to nedávalo zmysel. Vedel som že zachádza do detailov len preto, že chce toho povedať viac. V hlave mi vrtalo mnoho vecí, tak som sa ho odhodlal spýtať.

„Dobre, to je zaujímavé, ale... ešte pár otázok, prečo...“ ani som to nestihol dopovedať pretože ukázal prstom, ako na znak toho aby som bol ticho.

„Všetky náboženstvá sú iba prispôsobené tak aby boli ideálne pre danú kultúru. Takže všetky sú pravdivé, ale omotané do veľmi prehnaných... zbytočností. Pravda je že v každej svätej knihe je toto zakódované, ale to by ľudia museli začať myslieť. Tí čo na to prídu sa po väčšinu pridajú na ich stranu, takže nás je menej. My môžeme ľudí dostávať na našu stranu IBA tak že ich verbujeme po jednom. Je to ne fér, ale tak to proste je. Oni majú poskokov, až potom členov, ale my ale verbujeme priamo medzi nás. Takže sme silnejší, to tiež nie je fér. Vlastne, týmto je to remíza a to znamená že to fér je.“ dopovedal, a začal niečo hľadať v kapsách.

„Chápem...“ zase som nestihol dopovedať lebo ma prerušil.

„Nechápeš, teda... chápeš ale nevieš všetko. Zabiť nás nemôžu lebo to sa smie len keď sme vo vojne, tak nás obvykle nechajú zamurovaných alebo pochovaných zaživa. Kedysi nás zabiť mohli pretože bola vojna. Tá skončila, a teraz má byť posledná. kto vyhraje... no čo s tým kto vyhraje to nie je podstatné, problém je s tým kto prehrá. Trest je vyhnanstvo. Čo sa tým myslí to neviem. Prečo bol vopred stanovený počet vojen, neviem. A teraz v rýchlosti odpoviem na ostatné otázky ktoré určite máš. Existuje mnoho vecí o ktorých nevieš, a buď rád. To je všetko.“ povedal úplne kludným hlasom, a potom vytiahol z kapse fotografiu.

Bola čiernobiela a na nej bol on, a na pravo od neho stál muž. Obaja na fotografii sa tvárili dosť neprítomne, a podľa oblečenia tá fotografia musela vzniknúť najmenej pred štyridsiatimi rokmi.

„To je on? Ten, v stĺpe?“ ukázal som na toho druhého na fotografii.

„Nie. Čo myslíš? Prečo by som ti ukazoval fotku niekoho cudzieho?“ a zase sa začali obaja smiať.

Stále vyzerali dôveryhodne, aj keď úprimne som si uvedomoval že to čo hovorí je dosť šialené. Vlastne som stále nepochopil prečo som im začal veriť. Proste som vedel že im veriť môžem.

Po chvíli premýšľania, ma prerušil jeho dodatok.

„No, aby som to uzavrel. Asi ti je jasné že ti to všetko hovorím preto lebo si myslím že sa k nám pridáš. Teda budeš asi musieť, ale tak ako to vidím asi aj chceš.“

„Tak to si musím rozmyslieť.“ povedal som, ale bol som už rozhodnutý.

Život bude pravdepodobne zaujímavejší, a spontánne rozhodnutia sú občas tie najlepšie.

„Beriem!“ spokojne som prijal ponuku.

„Páči sa mi tvoje dlhé rozhodovanie. Lenže najprv musíme oslobodiť jeho. Ten ťa príme a vysvetlí ti všetko ostatné.“

Chvíľu potom mlčal a pozeral sa na zem ako keby ho niečo trápilo. V tom sa rýchlo postavil z stoličky, a ukázal smerom k dverám do sklepa. Dost' sa ponáhl'al do sklepa, ako keby na niečo zabudol.

Pretože som už bol zasvätený do situácie, vedel som že musím ísť za ním.

Dobehol som ho až v sklepe, kde som uvidel ako drží kladivo v ruke, a naprahuje sa k úderu.

„Čo myslíš? Je tam pasca alebo nie?“ spýtal sa a počas toho sa zase usmieval ako keby mu patril celý svet.

Vedel som že sa ma to pýta lebo je dávno rozhodnutý, asi bol zvedavý na môj názor, alebo to bola len rečnícka otázka.

„Preraz to.“ odpovedal som, a cítil som že sa usmievam takým istým spôsobom ako on.

Napriahol sa ešte viacej, a udel do múru. Ozval sa hlasitý náraz, a všade sa znova rozvíril prach. Tento krát bolo jasné že prerazil stenu pretože bolo počuť padanie tehál.

Pár krát som počul odplúvanie, a občas aj sprosté slovo. Keď pomaly upadal prach, konečne som uvidel čo sa skrývalo v stĺpe.

Cez dieru bolo vidieť postavu. Dlhé čierne vlasy zakrývali jeho tvár, roztrhaná čierna košeľa a putá z tými istými symbolmi čo boli na stene. To bolo všetko čo bolo vidieť.

Na okamih som myslel že je mŕtvi, ale po potom povedal.

„Kde ste boli tak dlho?“

„pokiaľ nie sme pozvaný, proste nemôžeme ísť nikam. Ale to vieš. No, a keď tento dom vlastnil Lovec bolo by asi ťažké dostať povolenie sem ísť a zachrániť ťa.“ odpovedal mu ten o ktorom som si stále myslel že je šéf, aj keď teraz bolo jasné že nebol.

„Bol som tu 11 rokov.“ povedal zase ten z stĺpu.

Mal veľmi hlboký hlas, a aj keď rozprával nahlas znelo to ako keby šeptal.

V tom ten o ktorom som si myslel že je šéf, udrhel kladivom ešte raz do spodnej časti múru ktorý tam ešte ostal.

Vtedy som uvidel ako z jeho pút idú reťaze ktoré smerujú do podlahy, kde boli zaliate betónom. Boli tak krátke že nebolo možné aby sa narovnal.

Keď som si predstavil že tam bol 11 rokov v takejto polohe, začal som byť zvedavý čo spravil. Určite to muselo mať dôvod, ale uvážil som že bude lepšie sa nepýtať.

Premýšľal som ako je vôbec možné že tam bol celú dobu bez jedla, vody, a vzduchu. Vtedy som si začal uvedomovať že to je dôkaz že tí dvaja hovoria naozaj pravdu, ale strach som aj tak nemal.

Počas toho čo som si dával v hlave veci dokopy, prerezali mu reťaze. Nevšimol som si ako, ale putá mu ostali na rukách. V tom sa ten, koho som považoval za šéfa, postavil pred mňa, a potichu povedal.

„Vieš čo, lepšie bude keď nás tu necháš chvíľu osamote. Potrebujeme mu niečo vysvetliť.“

Bez slov som sa otočil a išiel som do obývacieho pokoja. Sadol som si, a snažil som sa zachytiť aspoň niečo o čom hovoria. Lenže aj keď som dvere do sklepa nechal otvorené, nepočul som nič.

Sledoval som hodiny na stene, a stále sa mi v hlave vynárala myšlienka na to že keď hovoria pravdu tak to znamená že mám v sklepe dvoch démonov, diablov alebo niečo také, a k tomu niekoho ďalšieho ktorý je asi vážne nebezpečný, pretože je jasné že ten kto ho zamuroval mal asi dôvod to urobiť. Pozrel som sa znovu na hodiny, aj keď sa zdalo že ubehlo pár minút, už to bola viac ako hodina.

„Dobre prebrali sme tvoju situáciu.“ ozvalo sa mi spoza chrbta.

Rýchlo som sa postavil a otočil. Stáli tam všetci, a ten čo bol zamurovaný v stĺpe stál uprostred. Veľmi ma šokovalo to že mal na sebe stále tie putá, len teraz už to boli skôr mohutné náramky.

„Moju situáciu?“ rýchlo som to povedal tak, aby si nevšimli že som ostal na chvíľu vystrašený z toho, že som ich nepočul prichádzať.

„Chceš byť jeden z nás. Hodíš sa na to?“ povedal ten zo stĺpa, zase tým hlbokým a hlasitým šepotom.

„Neviem, proste rozhodol som sa tak. A bolo mi povedané že musím.“

„Musíš pretože to že existujeme je tajomstvo. Ľudia o nás vedia, ale nesmú mať dôkaz. Len neviem či spĺňaš predpoklady.“

„Spĺňa. Skontrolovali sme ho ešte predtým než sme sem prišli.“ povedal šéf, a stále sa pozeral na mňa z úsmevom na tvári.

Radšej som nepoukazoval na to že práve povedal že ma skontrolovali, nech už to znamená čo chce.

„Musíme ísť. Premena na jedného z nás trvá približne tri dni, dám ti knihu z všetkými informáciami ktoré budeš potrebovať.“ každé slovo ktoré povedal znelo ako keby rozprával stroj, pomaly a bez emócií.

„Tú knihu mám v aute.“ ozval sa šéf, a vyšiel von z domu.

Potom znovu pokračoval ten zo stĺpa.

„Prvý deň sa nič diať nebude, druhý deň začne premena a tretí deň prídu halucinácie a únava. Telo sa začne prispôsobovať na zmeny. Je možné že počas premeny príde aj chvíľa kedy uvidíš budúcnosť, niekedy aj mesiace či roky dopredu. “ hovoril to tak, ako keby to všetko bolo úplne normálne.

Tak isto ako ten koho som považoval za šéfa, aj on hovoril veci ktoré boli divné, ale aj tak sa choval ako keby to videl každý deň.

„Tu je tá kniha.“ a podal mi ju.

Bol som taký rozrušený že som si ani nevšimol kedy sa vrátil späť.

„Čítaj ju postupne.“ dodal.

„Postupne?“ spýtal som sa, pretože som si nebol istý ako to myslel, a je lepšie sa v takejto situácii informovať najlepšie ako to ide.

„Každú stranu musíš prečítať a pochopiť, pokiaľ ju nepochopíš ďalšia strana bude prázdna. Tá kniha to vie. Po prečítaní sa predchádzajúca strana zmaže. No... nakoniec bude test, ale to uvidíš. Keď niekedy nájdeš ďalšieho ktorý by sa mohol pridať k nám, tú knihu mu dáš. Nestrať ju. Je ich síce veľa, ale ty máš iba jednu.“ povedal zase šéf.

V tom ten čo bol zamurovaný v stĺpe ukázal prstom na dvere a všetci išli bez slova za ním.

„Tak približne za tri dni sa vrátíme.“ dodal šéf zase z úsmevom na tvári, a u dverí mi začal mávať.

Stále som ho považoval za šéfa, ale keby aj bol šéf, nevedel som kto potom bol ten druhý.

Sadol som si na gauč, a pred seba som položil knihu ktorú mi dali. Nechápal som ako je možné že príde nejaká premena kvôli knihe, ale to nebola jediná veci ktorú som nechápal, takže mi to až tak divné neprišlo.

Bola celkom tenká, malá a celá čierna. Nebol na nej žiadny nápis, a cítil som z nej niečo ako pleseň.

Trvalo mi asi 10 minút než som pozbieral odvahu ju otvoriť.

Na úvodnej strane boli listy červené, u krajoch tmavo, a uprostred bledočervené. Pretočil som stranu aby som sa konečne dostal k textu, a tam sa odtiene červenej vymenili. V tom sa z prázdnej strany vynoril jedna veta. Bol čiernim napísaný nadpis: *NÁSLEDUJ MA NA MIESTO KAM NEPATRÍŠ.*

III. CHAOS, VŠADE

Na ďalšej strane bolo: *TVOJA POMOC A TVOJE UTRPENIE*. Predpokladal som že to bude dlhý zoznam, ale namiesto toho tam bolo tam napísané iba:

Tma je tvoj priateľ, a šero spoločník. Dodajú ti silu a odpočinok.

Hnev aj pokoj ti neškodí ale ťa chránia. Užívaj emócie bez obmedzení.

Dym a oheň spôsobený inými je utrpenie. Nezabijú ťa ale oslabia.

Strach je tvoja bolesť a bolesť je tvoj strach.

Vtedy som rýchlo pochopil prečo mi stále sfukoval oheň keď som si chcel zapáliť. To ostatné bolo dosť jasné, ale tá posledná veta mi nedávala zmysel. „Mám sa vyhýbať bolesti a strachu? To sa snažím robiť celý život, ale ako môže byť strach moja bolesť? Myslím že to znamená strach ma bude bolieť. Aj keď strach je tiež emócia takže by som ju mal užívať bez obmedzení.“ hovoril som si pre seba.

Pretočil som stranu aby som vedel či som to pochopil správne, pretože keby nie, tak tam nič nebude, teda tak to aspoň povedal on.

Na ďalšej strane bol nadpis: *SCHOPNOSTI A SLABOSTI*. Bol som rád že tam niečo je napísané, ale znamenalo to že predchádzajúca strana už neexistuje. Mierne som spanikáril, pretože som mal

strach že zabudnem čo tam bolo napísané. Skúsil som pretočiť list späť, ale keď som to spravil bol tam nápis z prvej strany: *NÁSLEDUJ MA NA MIESTO KAM NEPATRÍŠ.*

Tak som sa pozrel zase o stranu ďalej. Tam už ale bol zase nadpis: *SCHOPNOSTI A SLABOSTI.*

Trochu som bol prekvapený, a až potom som si začal uvedomovať že to je vážne, že to všetko je naozaj pravda. Lenže už nešlo ísť späť, a bol som veľmi zvedavý čo bude ďalej.

Tento krát som to nechápal. Slabosti?... nie je to to isté čo mi spôsobuje utrpenie? Myslím ale že keby som to pochopil zle tak sa na túto stranu nedostanem. Tak som sa snažil nemyslieť na každý detail, a pokračoval som v čítaní.

Bolo tam napísané:

Čas na teba neplatí. Ale minúta je hodina. A aj chvíľka bude večná.

Jedlo nepotrebuješ. Spôsobí ti hlad. Budeš jesť, umrieš hladom.

Smäd pre teba neexistuje. Ale voda ťa vysuší.

Je jasné že to znamená to aby som nejedol lebo budem hladný. Nemal by som piť aby som nepocítil smäd. Iba to s tým časom nedáva úplne zmysel. To že plynie pomalšie je skôr výhoda, ale na základe toho čo tam je napísané, bolo jasné že by to má byť aj slabosť. Nechcelo sa mi nad tým moc premýšľať, pretože keby som to nechápal správne, tak to ani inak nepochopím.

Pretočil som teda na ďalšiu stranu. Na nej bolo iba: *VHODNÝ ČLEN*, ale nič iné tam napísané nebolo.

Pozrel som sa o stanu späť kde zase bol nápis z prvej strany, a nasledujúca strana bola prázdna.

„Vhodný člen? .. čo to môže znamenať. Nič iné tam nevidím ale.. musí to byť správne. Inak by to nešlo.“ povedal som si pre seba.

Prešiel som dlaňou po stránke aby som zistil či to nie je nejaký trik, alebo tá strana nie je len zaprášená. V tom som ucítil ako keby mi cez ruku prešiel jemný elektrický prúd.

Všetko začalo tmavnúť, a vonku začala byť noc. Hodiny na stene išli rýchlejšie a mal som pocit že som urobil chybu, aj keď bola to nejaká reakcia ktorá dokazovala že na tejto strane nemá byť napísané nič.

„No tak, no tak, no tak.. povedal že halucinácie prídu až na tretí deň. Že by to bola premena? Tá má prísť na druhý deň. Teraz sa nič diať nemá.“ znovu som si začal hovoriť pre seba, a začal som panikáriť ešte viacej než predtým.

Zrazu preniklo cez okno svetlo, a všetko sa začalo dávať do poriadku. Ani som nevedel kedy som sa postavil z gauča. Pozrel som sa na knihu a videl som že je tam stále ten istý nadpis, ale tento krát tam bolo aj niečo iné.

Na protíľahlej strane bol náčrt nejakého symbolu, a zdalo sa že jemne žiary.

Keď som znovu prešiel rukou po stránke sa už nič nestalo. Zaujímavé bolo že ten symbol prestal žiariť hneď ako som sa ho dotkol. Rýchlo som si vzal kus papiera a pero aby som ho mohol nakresliť. Vedel som že keď pretočím stranu už tam nebude, a mal som pocit že to je niečo dôležité.

Po tom ako som ho nakreslil sa mi zdalo že zažiaril aj ten kus papiera na ktorý som ho nakreslil.

Ten symbol vyzeral ako obrátený ypsilon a skrz neho išli tri čiary. Bol celkom jednoduchý, ale asi v tom bolo niečo viac než len náhodné čiarky.

Rozhodol som sa že je čas pretočiť na ďalšiu stranu, a začal som sa pomaly obávať toho testu ktorý mal prísť nakoniec. Keďže toto mal byť podľa nich deň kedy sa nič nestane, a aj tak sa stalo niečo čo ma vystrašilo.

Keď som pretočil stranu bol tam nadpis: *ZNAKY A ZÁKONY*.

Bolo na nej mnoho symbolov, ale nič k nim nebolo napísané. Až som narazil na ten ktorý bol na predchádzajúcej strane. K tomu jedinému bolo k nemu pripísané:

Tí označený týmto symbolom sú bojovníci, ochranári a strážci.

„To bol ten test?!“ začudoval som sa.

Mal som síce strach ale bol som zvedavý čo to znamená. Ďalej už nebolo nič, iba na protiľahlej strane bol malý záznam, napísaný dosť malým písmom:

Neznámi samotár stojací na oboch stranách. Je pravidlo pre vhodného člena.

Iba my môžeme začať vojnu ale nesmieme ju vyprovokovať.

Kto zabije, porazí alebo sa postaví proti jednému z jeho vlastných, je vyhostený.

Vyhostený už nepatria medzi nás, no ani medzi nich. kto zabije vyhosteného bude vyhostený tiež.

Vojnu vyhraje ten kto zničí všetkých členov.

Ďalšie zákony sú v knihe Culgnaah.

Keď som dočítal to málo čo tam bolo, chcel som vedieť viac. Pretočil som znovu na ďalšiu stranu, ale tam bol iba nápis: *DAJ NÁSLEDOVNÍKOVY*, a nič viac.

Rýchlo som prelistoval všetky strany, ale kniha už bola prázdna. Nechápal som to, to všetko mi mohli povedať aj oni, a potom by som vedel čo v tej knihe bude. No teraz ma čakala premena, a bol som zvedavý čo to znamená.

Keďže som bol trochu vyčerpaný z toho všetkého čo sa dnes stalo, a bol už skoro večer, rozhodol som sa ísť si na chvíľu ľahnúť a odpočinúť si. Aj keď som prekvapivo kludný z toho čo sa stalo a čo som sa dozvedel, jediná vec čo ma znepokojovala bolo to že ešte stále mám väčšinu vecí v krabiciach, a môj gauč je krížom cez obývačku.

Postel som mal stále rozobranú a na gauči som znova spať nechcel, tak som si ľahol na matrac ktorý bol hodený na zemi v spálni.

Zaspal som celkom rýchlo.

Keď som znovu otvoril oči, videl som že cez okno nejde žiadne svetlo. Znovu som vstal uprostred noci, ale tento krát ma nezobudilo búchanie, miesto toho to bol divný pocit.

V hlave som mal jediné.

Že ďalšie dva dni budú veľmi vyčerpávajúce a až vtedy som si začal uvedomovať že to čo som urobil bola asi chyba. Prijal som ponuku ktorá mi znela lepšie než žiť každý deň rovnako, ale horšie bolo že tam určite bude nejaký háčik.

Chcel som sa odreagovať a tak som vyšiel na dvor. V tej chvíli som si uvedomil že mám na sebe už tri dni to isté oblečenie, ale bolo mi to jedno.

Všetko bolo iné, celý svet vyzeral byť čistejší, chápatelnejší. Veľa vecí mi začalo byť nepodstatných, skoro všetko mi začalo pripadať lepšie.

Pozrel som sa smerom k domu kde bývali najbližší susedia, a videl som že sa tam zase svieti. Presne tam kde som ju vtedy videl.

„Je určite po polnoci, prečo sa tam svieti?“

„Pretože nemôžem spať.“ ozval sa ženský hlas z dvoru, a cez celú susednú záhradu.

IV. PRVÝ LOVEC

„Kto je to?“

„Kto asi?“ znovu sa ozvalo.

Bolo mi jasné kto to je, ale zaskočilo ma že som to povedal tak nahlas že ma bolo počuť až tam. Mal zlý pocit z toho kam povedie tento rozhovor, ale radšej som v ňom pokračoval.

„Prečo nemôžeš spať?“

„Dlhé dni, dosť času na všetko keď obetujem voľný čas.“ povedala, a postavila sa tak že ju konečne bolo vidieť.

Asi tam mala lavičku alebo sedela na zemi a preto som ju nevidel.

Stále som myslel na to ako jej vysvetliť prečo som komentoval to že sa u nich svieti, a preto som dúfal že rozhovor nebude trvať dlho.

„Nechápem, v tom prípade by si mala zaspať bez problémov.“

„No, cez deň si odpočiniem hneď po práci. Potom už spať nemusím.“

„Já tiež obvykle spať nemôžem, takže to máme spoločné.“ a mávol som rukou aby išla za mnou.

Nemohol som sa na nič sústrediť, inak by som ju za sebou nevolal. Bolo to len gesto vyvolané reflexom ktorého som hneď oľutoval.

„Nič nerozdelí dvoch ľudí viac ako spoločné problémy. Teraz sa môžeme hádať kto z nás má horší spánok.“ povedala, a počas toho preliezala plot k susedom, a potom ku mne.

Bol som rád že nikto iný v okolí nebýva, pretože sme na seba skoro kričali a to preliezanie cez plot by mohlo spôsobiť problém tiež.

Keď už stála predom mnou začala sa pozerat' cez veľké okno do môjho domu.

„Ešte si nevybalil?“

„No, ono sa to vybalí časom keď budem niečo potrebovať.“

„Dobrá taktika, to skúsim.“ hneď ako to dopovedala, začala sa smiať.

Po dlhom smiechu vytiahla z kapse krabičku cigariet, a išla si zapáliť. Nevedel som či mi to už nezačne vadiť, pretože premena už mohla začať, a tak som radšej nič nehovoril.

„Chcem sa ťa na niečo spýtať. Včera prišli za tebou dvaja muži čo vyzerali ako pohrebáci, ale keď odchádzali tak boli traja. Nie že by mi do toho niečo bolo ale keď je táto ulica prázdna tak si ľahko všimnem každého kto príde.“

Vtedy sa na mňa začala pozerat' ako vedela o čo ide.

Začínal som byť paranoidny, ale myslím že tento krát je tá paranoja trochu oprávnená. chvíľu som premýšľal nad výhovorkou, až potom ma napadlo iba upraviť pravdu.

„Tí dvaja boli od jednej murárskej firmy, opravovali niečo v sklepe. No, a ten tretí, ten to kontroloval z vnútra.“

„Aha, ten menší čo prišiel bol celkom pekný.“ povedala, a začala sa znovu smiať.

Ešte počas toho ako sa smiala mi ponúkla cigaretu, ale ako som si jednu vzal, krabičku znovu schovala do kapse. Po celú dobu čo ju držala v ruke si nezapálila, a paranoja sa začala prehlbovať.

„Ďakujem, trochu.“

„Trochu?“ spýtala sa.

„No, keby som o to žiadal tak by som poďakoval normálne. Ale ty si ma ponúkla tak som poďakoval iba trochu. Proste, nechcem uraziť, ale netreba to preháňať.“

„Zaujímavý spôsob myslenia.“

„Ďakujem plnohodnotne.“

Bola celkom milá, ale jej výraz tváre sa dosť menil. Raz sa smiala a raz sa tvárila vážne, ale jej hlas bol stále veselý.

„Vieš čo, zajtra asi nebudem spať znovu, tak môžeme hodiť reč. Ale teraz už idem zajtra ma čaká ešte dosť vecí.“ povedala, ale tento krát chladným hlasom.

Potom preliezla plot a išla domov.

Chcel som jej niečo povedať na rozlúčku, ale rozhodol som sa mlčať. Nakoniec jediná vec na čo som sa zmohol bolo že som jej z cigarety v ruke zamával, a pozeral som sa ako prelieza druhý plot.

Ešte stále zmätený som sa vrátil späť do domu, a sadol som si na gauč.

Nevedel čo budem robiť celý deň.

Najhoršie bolo ale to, že aj keby som vedel, pravdepodobne by sa mi to robiť nechcelo. Nakoniec som zapojil televíziu, a rozhodol som sa ju sledovať pokiaľ sa niečo nestane. Ešte na rýchlo som odbehol do kuchyne, a z tromi plechovkami piva v ruke som vrátil do obývacieho pokoja, a znovu som si sadol.

Pár hodín prešlo, a v televízii nebolo stále nič sledovateľné.

Po čase, keď začalo svitať zacítil som hrozný smrad.

Nemohol som dýchať, a všetko začalo byť tmavšie. Rozhliadol som sa po izbe a posledné čo som uvidel než som stratil vedomie, bola postava stojaca na chodbe.

Keď som otvoril oči sedel som na zemi z rukami priviazanými k radiátoru nejakou šedou látkou. Bola síce tenká že cez ňu bolo vidieť ale nemohol som ju pretrhnúť. Vlastne, mal som problém sa vôbec pohnúť.

V tom som si všimol že na tej látke boli tie isté symbole ktoré som videl na stĺpe v pivnici, a aj na putách toho ktorého sme vyslobodili z neho.

„Prišiel som skontrolovať môjho väzňa. Kde je?“ povedala postava ktorú som uvidel sedieť v tieni predou mnou.

„Čo sa stalo?“ zmätene som sa spýtal.

„Taká vec ktorú používame na takých ako si ty. Ty to nevieš? Asi nie si dlho jeden z nich že?“

„Oficiálne ešte nie som nikto. Ale keď budem, tak my dvaja prediskutujeme to čo sa práve stalo.“

Počas rozhovoru som sa mu snažil pozrieť do tváre, ale mal okolo nej omotaný šál, tak že mu boli vidieť len oči.

„Kedy prídu?“

„Neviem kedy, ale mám otázku. Na úrovni od jednej do desať, ako veľmi si retardovaný? Predal si dom z niekym o ktorom si vedel že sa bude chcieť dostať von. Musel si proste vedieť že sa mu to môže podariť.“

V tom sa postavil a prišiel bližšie ku mne.

Chvíľu sa iba pozeral, nevedel som či na mňa alebo na moje putá. Potom sa konečne pohol, a začal si odmotávať šál z hlavy.

Prešedivené vlasy sa mu kryli tvár, pravdepodobne preto aby nebolo vidieť jazvu cez oko. Mal viac ako päťdesiat, možno až šesťdesiat rokov, ale podľa toho ako stál a chodil mi bolo jasné že je dosť vo forme.

„Vedel som že sa za nim vrátia až keď odídem. Nečakal som ale že naverbujú ďalšieho. Inak, tie reči ťa prejdú veľmi rýchlo až skončíš zamurovaný v stene. Ale neboj sa, na dlho to nebude. Vojna čoskoro začne!“ povedal to dosť prehnane dramaticky, ale bol som rád že prestal mlčať, pretože keby nemlčal možno by začal robiť niečo iné.

„Pekná jazva. Predpokladám že nechceš ešte jednu. Tak mi povedz, prinajlepšom stručne, kto si?“ položil som mu otázku len preto, lebo som dúfal že niekto príde skôr než skončím aj ja na jedenásť rokov v stene.

„Ja som ochranca tvojich nepriateľov. Vy nám hovoríte Lovci.“

„No, neviem ako ostatný ale ja vás volám idioti.“

Chvíľu mlčal a potom vytiahol z kapse niečo čo vyzeralo ako malé kadidlo.

„Vieš, v chrámoch po väčšinu zapalujú sviečky, alebo používajú veci ktoré spôsobujú dym. Dôvody majú vždy iné ale začalo to aby

to odradilo takých ako si ty.“ povedal, a začal do toho kadidla dávať tú istú látku ktorú som mal na rukách.

„Koho myslíš tým, „Takých ako ja“?“

„Spoločníci tela, služobníci diabla.“ odpovedal, a z malej fľašky nalial niečo do kadidla.

Zrazu sa ozval zvuk padajúceho skla, a kúsok okna pod ktorým som sedel mi preletel okolo hlavy.

Zavrel som oči aby som si ich kryl pred črepinami. Keď som ich otvoril uvidel som tú mladú ženu čo býva kúsok odo mňa. Stála pred ním, a v ruke držala železnú rúru.

Len na okamih sa pozrela na mňa a potom späť na neho.

Potom potichu povedala.

„Prepáč že som prišla neskoro, ale videla som cez okno že máš problémy, a musela som sa vrátiť pre niečo na ochranu.“

Hneď ako sa ten muž pohl napriahla sa, a udrela ho do hlavy. Vyzeralo to tak že chcel utiecť, ale ona bola asi dosť vystrašená, a spanikárila.

chvíľu sme sa obaja pozerali ako leží na zemi a potom sa bez slov otočila smerom ku mne, a odviazala ma.

„Ako si o vedela že sa niečo deje?“ spýtal som sa, aj keď viem že povedala že ma videla cez okno, ale chcel som zmeniť tému.

„Išla som za tebou, a cez okno som videla jeho.“

„Tie zadné dvere sú odomknuté. Keby náhodou sa takáto situácia zopakovala. Ale teraz musíme vymyslieť čo ďalej s ním.“

Počas rozhovoru som sa pomaly priblížil k nemu, a skontroloval či žije. Bolo mi jasné že nie, ale musel som si byť istý.

Vedel som že volať políciu neprichádza do úvahy, ale nebol som si istý ako jej to vysvetliť.

Čakal som od nej že sa zrúti a bude chcieť vysvetlenia, a preto že situácia bola dosť zlá, nebol som rozrušený z toho čo sa stalo, ale necítil som sa ani dobre. chvíľu som sa na ňu pozeral, a očakával som od nej nejakú reakciu.

Ona ale mlčala.

„Tak toto je problém.“ ozval sa mužský hlas.

Rýchlo som sa otočil smerom k dverám a uvidel som tam stáť šéfa. Nevedel som kedy prišiel ale bol som rád, vedel som že mi to môže pomôcť vyriešiť.

„Nechcela som... ja...“

Prerušil ju zdvihnutým prstom tak ako predtým prerušil mňa, a povedal.

„V poriadku. Nič sa nedeje, to okno sa dá spraviť.“

„Myslím že to nie je hlavný problém.“ dodal som.

„Nič sa nedeje. Proste nechaj to tak. A ty, bež domov, a nerob si z toho hlavu, ja sa o to postarám.“ a naznačil jej aby mlčala.

Bolo na nej vidieť že je kludnejšia, ale stále sa pozerala na mňa a na telo čo ležalo na zemi.

„Neboj sa a bež domov. Dám ti vedieť hneď ako to tu vyriešime.“ povedal som jej, a snažil som sa usmievať aby sa cítila istejšie.

„Dobre, ale dnes večer ma čakaj na dvore, a povieš mi či je všetko v poriadku.“

„Sľubujem, dnes večer.“

Potom hneď vybehla von. Ul'avilo sa mi ešte viacej keď už bola preč, mohol som totiž hovoriť z šéfom otvorene.

„Keď už je preč tak ti niečo poviem. Toto je problém.“ povedal šéf.

„No, to viem. Vražda bola problém vždy, ale myslím že to je....“ nestihol som dopovedať lebo ma zase prerušil zdvihnutím prstu.

„On bol Lovec, jeden z najlepších. A oni sú jedna ruka z tými druhými. Sme teraz tak hlboko v sračkách že budeme potrebovať ponorku. Ty by si mal byť pomaly už v premene, to situáciu zhoršuje. No, a nakoniec keď sa to dozvedia oni, tak môže začať vojna.“ a podal mi cigaretu počas toho ako sa snažil zapáliť svoju.

„Ale oni nesmú začať vojnu, to iba my. Bolo to v tej knihe.“

„Vec sa má tak, tá kniha je len spúšťač, a má ti dať základné informácie. My sme teraz oficiálne začali vojnu. Nesmieme ju vyprovokovať bezdôvodne. pokiaľ nie je vojna oni sa nás nesmú dotknúť. Ale my môžeme, len tým sa tá vojna začne. Je to komplikované, a pravda je taká že kniha kde sú všetky zákony je preč, mimochodom tam je aj návod ako je možné s nimi bojovať.“ dopovedal, a stále sa snažil si zapáliť, ale pretože stále hovoril, nemohol.

Bolo na ňom vidieť že rozhodný. Stále sa prechádzal od jednej steny k druhej, a každú chvíľu sa zastavil.

„Vieš čo? .. preberieme to potom teraz sa potrebujem trochu upokojiť. Takže vyhlasujem fajčiarsku prestávku.“ dodal, a sadol si na zem.

Prisadol som si k nemu a videl som že je rozrušený, čím ďalej tým viacej. Predtým vždy keď hovoril aj o divných, alebo zlých veciach, tváril sa pokojne a občas veselo, no teraz nie. Vtedy som pochopil že situácia je horšia než sa zdá.

„Kde sú ostatný?“ spýtal som sa ho aby sa zmenila téma, a mohol sa začať upokojuvať.

„Na ceste sem, popravde išli sme ťa skontrolovať.“

„Chcem sa ťa ešte na niečo spýtať. Ako si myslel že tá druhá kniha je preč? A to že tam bolo ako s nimi bojovať?“

„Asi takto, pred pár rokmi bola vojna. Prežilo ju len pár lebo nás bolo dosť málo. A ich koristiť, keď to tak môžem nazvať, bola tá kniha. Vieme kde je, no my ju vziať nemôžeme. To miesto je chránené tak isto ako ten stĺp, je to ochrana cez ktorú prejde len normálny človek, a bez nej vieme len jedno. Poznáš to že anjela porazíš tým že mu zničíš krídla? Tak to je metafora, znamená to že mu musíš znemožniť únik. To je jedna možnosť, a ďalšia je že mu spôsobíš veľké poškodenia. Fakt je, to platí aj na nás. Môžu nás dobodať, postreliť alebo zhodiť z výšky. pokiaľ naše poškodenie nepresiahne tak šesťdesiat percent, sme v suchu. Viacej sa nevie, vieš tá posledná vojna bola dosť už dosť dávno. Tým že som povedal pred pár rokmi som myslel asi sto. Vtedy sa objavil Saef, to je ten z múru. Pretože je najstarší tak nás vedie, a ešte preto že je Kráľ. Len pre informáciu, nehovor mu nikdy menom. Neviem prečo, ale neznáša to.“ povedal, a zase sa mu na tvári objavil úsmev ktorý ale hneď zmizol.

„Čo sa stalo?“ ozvalo sa z chodby, a pretože som poznal ten divný hlasitý šepot vedel som kto to je bez toho aby som sa pozrel.

„Problém.“ povedal šéf, a postavil sa.

V tom, ten o ktorom som teraz vedel že sa volá Saef, uvidel telo. Vôbec nezmenil výraz tváre, urobil iba dva kroky v pred, a zastavil sa.

„To je ten ktorý ma tam zamuroval. Ale ako vidím posledný kus stavebného materiálu z nápisom ktorý teraz bude mať niečo s ním spoločné, bude náhrobný kameň.“ povedal úplne kludným hlasom.

Prekvapilo ma že aj keď mal vymenené oblečenie, tie putá mal na rukách stále. Ani sa ich nesnažil skrývať, skôr sa mi zdalo že sa nimi chvály.

„Čo teraz?“ spýtal sa šéf.

„Potrebujeme miesto kde ostaneme než sa na to príde. Nemôžeme teraz ostať v našej skrýši. Jeho premena ešte neprišla, takže najlepšie bude keď ostaneme tu. Oni sem prídu, skôr či neskôr.“

„A čo z ním?“

„Tam kde nechal mňa, tam nechám aj ja jeho.“ a odišiel smerom do kuchyne.

„Mám pár otázok. Prvá je, aká skrýš? Druhá je, kto príde? A posledná, čo môžem očakávať keď príde tá premena?“ spýtal som sa šéfa.

„Dobre, asi takto. Skrýš je miesto ktoré používame roky, po generácie. Ale je dosť ďaleko, a teraz nie je múdre nechať ťa samého. Prídu oni. Viac ti poviem neskôr. A premena? Na to nemysli. U každého je to inak, hovoríme o dňoch ale... dni sú vec ľudí. Nie nás.“ odpovedal, a tento krát sa už tváril tak ako pred tým.

Asi ho upokojil Saef tým že dával najavo ako keby sa nič nedialo.

Aj keď situácia bola dosť zlá, bol som si istý že to zvládneme.